

ACTE	PLE EXTRAORDINARI
DATA	22 DE JUNY DE 2004
HORA	2/4 DE 8 DEL VESPRE

ORDRE DEL DIA	PRESIDENT: Il·lm. Alcalde Lluís M. Corominas
1.- Trasllet de la sessió del Ple als jardins del Palau Tolrà. 2.- Donar compte de la renuncia de l'Alcalde.	<ul style="list-style-type: none"> - Gemma Perich Vidal - Montserrat Gatell Pérez - Joan Roura Umbert - Cèsar Galvan Romero - Núria Juncadella Roig - Mireia Casamada Humet - Jordi Roman Clusella - M. Antònia Pérez Ballonga - Rosa Massot Casadevall - Ignasi Giménez Renom - José Eduardo González Navas - Jordi Carcolé García - Jordi Permanyer Bellmunt - Francesc Deu Trullas - F. Xavier García García - Sandra Roig Garay
	<ul style="list-style-type: none"> - Juli Boadella Vergés Secretari - Francesc Aragón Interventor

Vist que els reunits són la totalitat de membres que legalment constitueixen l'Ajuntament Ple, el Sr. President declara obert l'acte i s'entra a l'examen dels assumptes inclosos en l'ordre del dia.

1.- TRASLLAT DE LA SESSIÓ DEL PLE ALS JARDINS DEL PALAU TOLRÀ

“El Reglament Orgànic Municipal de l'Ajuntament de Castellar del Vallès, aprovat pel Ple del 6 de juliol de 1998, preveu al seu article 35 que les sessions del Ple seran sempre a la sala de sessions, actualment traslladada a Ca l'Alberola, excepte que el mateix Ple acordi una altra cosa. El Reglament d'organització i funcionament de les Corporacions Locals, en l'article 85, preveu que en els supòsits de força major, pugui canviar-se la ubicació de la celebració de la sessió plenària. ATÈS que es preveu un gran nombre d'assistència de públic que és materialment impossible acollir en la Sala de Sessions.

A l'Ajuntament Ple es proposa l'adopció del següent

ACORD:

Que vistes les circumstàncies d'especial assistència de públic, el Ple del dia 22 de juny de l'Ajuntament, es celebri en els jardins del Plau Tolrà.

VOTACIÓ: FOU APROVAT PER UNANIMITAT

2.- DONAR COMPTE DE LA RENÚNCIA DE L'ALCALDE

Es dona lectura a l'escrit de renúncia del senyor Lluís Maria Corominas Díaz, al càrrec d'Alcalde i de la seva condició de regidor.

Atenent el que disposa els articles 182 i 198 de la Llei Orgànica 5/1988, de 19 de juny, del Règim Electoral General, essent necessària per l'efectivitat de les renúncies el coneixement de la Corporació.

A l'Ajuntament Ple es proposa l'adopció dels següents

ACORDS:

PRIMER.- **Assabentar-se** de la renúncia al càrrec d'Alcalde i de Regidor d'aquest Ajuntament per part del senyor Lluís Maria Corominas Díaz.

SEGON.- **Traslladar certificació** a la Junta Electoral Central perquè procedeixi a l'atribució del càrrec de Regidor al suplent corresponent.

LA CORPORACIÓ ES DONA PER ASSABENTADA

En torn d'intervencions pel PP la Sra. **Sandra Roig** diu:

"Voldria primer de tot, aquesta tarda, no tenir la sensació d'estar en un ple on cadascun de nosaltres som qui som i també a qui representem.

Avui, parlo com a qui soc, sense ideologia, sense programa i com a persona que agraeix profundament l'atenció rebuda, l'ajut en els moments difícils, principalment en els de campanya, i també perquè no en els personals, sabent escolar, per part d'algú que avui deixa aquesta Alcaldia, però que també hi deixa amics. Gràcies per tot i molta sort".

Continua per ECV-EPM, el Sr. **Xavier Garcia** tot dient :

"Avui em toca fer d'oposició, aquella oposició que també vol ser respectuosa amb les persones, però que a vegades, malauradament, toca el voraviu. Oposició necessària en democràcia per a què les coses rutllin millor. Oposició que ha de fer i dir allò que molts pensem, però que no podem. Oposició minoritària a la qual represento, però que té un espai que es va eixamplant a poc a poc. Aquesta renúncia cal analitzar-la des del context polític de Catalunya, que ara just fa un any va començar a canviar. Canvi que ja ve de lluny. Pel que fa referència a CiU, si mirem els diferents resultats electorals des de 1994, va perdent electorat i molt concretament amb el gran error del pacte amb el PP que li va tancar les portes de futurs pactes amb ERC. L'Alcalde que actualment encara tenim, era un candidat que CDC ens el va presentar com l'Alcalde que Castellar necessitava, sabent que no el tindríem al cent per cent de la seva dedicació. Que ens van oferir un polític amb un gran embolcall, dotze anys d'experiència, però que en el moment de complir amb les seves funcions no respondria a les expectatives, almenys en quant a dedicació, ja que el partit el necessitava per a altres funcions.

Nosaltres ICV.EUiA, ja vàrem mostrar la nostra oposició a què l'Alcalde estigués a mitja dedicació. Nosaltres seguim creient que Castellar no es mereix un Alcalde a mitja dedicació, ho vàrem dir i ho seguim dient. Castellar es prou gran i encara se'n farà més, la seva gestió i les relacions socials entre ciutadans es va fent més complexes i calen polítics a l'alçada de les circumstàncies i amb total dedicació perquè aquestes no esdevinguin situacions conflictives com s'estan donant.

Com a company a l'oposició, et desitjo que políticament no et vagin bé les coses. Ja n'entens, sóc d'ICV-EUiA, i dir-te una altra cosa seria no ser sincer.

Però personalment, i això sí que és important, et desitjo que arribis allà on et proposes, que crec, de ben segur, que no és més que allò que tota volem: la felicitat pels que ens envolten."

Pel PSC la Sra. **Rossa Massot** exposa que:

“En Lluís ha estat un alcalde amb gran capacitat de treball, mentre es va dedicar només a Castellar, el definiria com un Alcalde que tenia el poble al cap. Sabia de tots els projectes, tant l'aspecte econòmic com la forma de portar-los a terme. Sabia de totes les persones. Sabia fins i tots els sots dels carrers i les voreres que no estaven en condicions. Llavors l'acusàvem de personalista, de no saber delegar, de fer-ho tot ell. Aquest ritme era difícil d'aguantar. Hi dedicava vint-i-quatre hores al dia, set dies a la setmana. Però CiU et va cridar per portar la secretaria d'organització del partit. La teua dedicació va haver de baixar considerablement. Mitja dedicació al municipi és molt poca dedicació per algú que havia esmerçar tantes hores. I encara que et sàpiga greu sentir-ho, crec que ho he de dir: es va notar. Es va notar que teníem un alcalde a mitja jornada, i quan, a més d'aquestes dues tasques, en vas afegir una tercera, la de diputat al Parlament, ja es veia que no podia durar, com així ha estat.

M'hauria agradat que marxessis per la porta gran. Ara te'n vas quan el projectat de partit està en hores baixes. Quan projectes importantíssims per Castellar, que tu has encetat i impulsat, no els veuràs acabats com a Alcalde. De totes maneres, el temps i la preceptiva que dóna et faran molta més justícia que la que et puguem fer ara i sabem que seràs valorat com un dels alcaldes més grans que ha tingut Castellar.

Només ens queda encoratjar-te de cara al futur, fes-ho com tu saps fer-ho. Posant tot el cor i tot el cap a la feina que tens encomanada.”

Per ERC El Sr. **Jordi Permanyer** comença dient :

“Avui és el dia en què el Lluís Corominas deixa l'Alcaldia, com s'ha repetit tantes vegades, després de 12 anys en el càrrec. Aquesta ha estat una decisió personal, una renúncia a l'Alcaldia per dedicar-se a les funcions de diputat i al seu partit Convergència i Unió, una decisió que és pot compartir o no, però que nosaltres entenem que s'ha de respectar. El que si és cert és que avui es tanca una etapa, i m'atreviria a dir que molt positiva. El Lluís no només ha estat Alcalde més jove que mai ja tingut Castellar, sinó que també ha estat la persona que més anys ha ocupat aquest càrrec, i durant aquests anys com alcalde, ha liderat temes molt importants per Castellar, sempre buscant el màxim diàleg i consens. Fruit d'això es va aprovar el Pla General urbanístic preservant l'entorn natural, reduint el creixement urbanístic (actualment un 83 per cent del terme municipal és no urbanitzable) i apostant clarament per fer pisos socials. S'han tirat endavant els projectes de la plaça Major, i l'espai tolrà, s'han incrementat considerablement el nombre d'espais públics i equipaments, per posar només alguns exemples, del que podria ser una llarga llista. Avui és un dia especialment emotiu pel Lluís, però haig de confessar que també ho és per a mi personalment. Tots dos estem a l'Ajuntament des de l'any 1991, i això ja són uns quants anys plens de bagatge i experiències. Si em permeteu, deixeu-me fer algunes apreciacions, potser més a títol personal. Junts hem viscut moments difícils i fons i tot dramàtics, però per sort, n'ha hagut més d'agradables que t'omplien de satisfacció. I aquests són els que queden més en el records,. Penso que és molt important diferenciar la part política de la personal, crec que això ho hem sabut fet. Malgrat que durant els primers anys a nivell polític la relació va ser força tempestuosa, de seguida van tenir clar que s'havia de treballar conjuntament en benefici de tots els castellarencs i castellarenques, i això hem procurat fer, respectant les evidents diferències de criteri polític que tenim. La clau per avançar ha estat la d'impulsar els puts en comú, treballar amb il·lusió i confiança mútua i buscar el màxim de consens possible en els temes en els que hi havia discrepàncies. I n'estic convençut que tot això ha estat en benefici de Castellar. Sincerament penso que aquests anys compartits amb tu, Lluís, a l'Ajuntament, han estat molt positius. Et desitjo, tant personalment com en nom d'ERC, que tinguis molta sort en aquesta nova etapa que comences.”

Tot seguit la Sra. **Gemma Perich**, per CiU diu:

“Pel Grup municipal de Convergència i Unió, aquesta és possiblement la intervenció en n Ple amb més càrrega emotiva i la més difícil de dur a terme, les raons són obvies perquè, avui acomiadem

el qui ha estat durant molts anys el nostre Alcalde, i a més a més també ha estat el nostre cap de llista i referent dins l'equip de govern. Han estat tretze anys de dedicació al municipi i a la seva gent, primer com a regidor i després com Alcalde, i tots amb el mateix compromís i sentiment de responsabilitat que han marcat la resta d'anys d'aquesta gestió, i tot això no hauria estat possible si no s'estimés de veritat Castellar. És difícil fer una llista de tots els projectes que Lluís Maria Corominas ha encapçalat i de les accions que ha executat com Alcalde de Castellar, la gran evolució i transformació del municipal n'és el millor aval. Castellar ha passat la barrera del segle XX, mantenint l'esperit de la Vila i alhora adaptant-se als nous canvis tecnològics, determinació, flexibilitat, treballs i consens, aquestes han estat les premisses en que ha basat la seva dedicació al capdavant de l'Ajuntament, des d'aquestes bases el municipi de Castellar ha pogut experimentar millores substancials, tant pel que fa al benestar dels castellarencs com la preservació del seu entorn i del patrimoni. Però tot això no ho ha fet sol. Ha comptat i ha volgut comptar sempre amb tots i cadascun dels regidors del consistori que han format part dels diferents equips de govern i dels grups de l'oposició, amb qui sempre ha volgut consens i fer participar en les decisions més cabdals i de més rellevància per a Castellar. L'actitud dialogant de l'Alcalde amb els diferents grups municipals i amb la ciutadania ha de ser, per a tots, un exemple de bon fer polític. Seguidors com hem estat del seu camí polític, ens sentim orgullosos d'haver estat al seu costat i sobretot, de recolzar a partir d'ara, la seva dedicació al país, tenint present qui hi ha hagut altres moments més dolços i menys complicats per prendre aquesta determinació. Desitgem que el tarannà polític que ha demostrat a Castellar pugui ser ara profitós des de Convergència i Unió per Catalunya.

Lluís et desitgem molta sort i encert en aquesta nova etapa que comences

Moltes gràcies per aquests tretze anys de treball i de responsabilitat al teu poble”.

Finalment El **Sr. Alcalde** comença la seva intervenció dient:

“Bona tarda a tothom. Avui no us parlaré de política. Deixeu-me primer que agraeixi els discursos que heu fet tots els companys del consistori, tots ells molt sentits. Gràcies per haver-me volgut acompanyar en aquest meu darrer Ple, després de 13 anys a l'Ajuntament. Gràcies a veïns, treballadors, membres de les entitats i, com no, a companys alcaldes i regidors d'altres poblacions, així com els companys de Convergència (especialment al responsable de política municipal) i als diputats Rull, Recoder i Raventós. També a algun alcalde de la Garrotxa que veig per aquí, l'alcalde de Besalú. Lluís, també gràcies per venir. En tot cas, a tots gràcies. Els que avui heu volgut estar aquí. Amics i veïns de Castellar.

Bé, s'ha acabat. Permeteu-me que esmerci només un moment al per què, una estona al que crec que han estat aquests 13 anys, i una bona estona a expressar el sentiment més arrelat que m'emporto i que us vull transmetre: avui us vull transmetre molta, molta gratitud.

El per què de dir prou és obvi. D'una banda, els 13 anys. El sentiment personal i intransferible de la finalització d'una etapa, i el convenciment que en el projecte de país que represento, en aquest moment sóc molt més útil treballant de diputat per al partit i per la federació de Convergència i Unió.

Però d'això avui no en vull parlar gens. Deixeu-me que us parli d'aquests 13 anys.

Tot va començar quan sortint d'un partit de bàsquet, l'amic Ferran Sánchez, em va dir si volia anar a una reunió a CDC per parlar de Castellar. A partir d'aquell moment, ja no he parat de parlar, de patir, de sentir, de viure i pensar en el meu poble.

De la primera legislatura em quedo amb el mestratge, amb la passió i l'estima per cadascun dels racons de Castellar que em va transmetre el meu antecessor, l'Albert Antonell. També me'n recordo de les relacions entre el govern i l'oposició, que eren gairebé prebèl·liques amb els grans debats que fèiem amb el Jordi Permanyer, amb el José Rodríguez Vasallo o el Patricio Mercado, als quals després m'hi ha unit una gran amistat amb tots ells.

A partir del 29 de setembre de 1992 tot va canviar. He sentit Castellar, la seva gent, el seu territori, com a propis, potser amb un excés de patrimonialització que, segurament, no és bo del

tot, però que m'ha permès portar a dins, entendre cada persona, cada entitat i cada tros del nostre terme municipal. No ho canviaria per res. En aquell moment, no entenien ben bé, ni era conscient, de la dimensió de la responsabilitat que agafava i, potser per l'empenta dels meus 29 anys, ho recordo malgrat les dificultats, com un període molt feliç.

Durant aquests anys hem hagut de liderar i gestionar un municipi que, com la majoria dels que estem a l'entorn barceloní, ha crescut molt en població. I vam tirar endavant un model basat en una manera de ser pròpia, una manera de ser diferent al que havíem entès com a municipi proper a Barcelona. Amb una xarxa associativa forta, un entorn natural que hem pogut preservar de la pressió urbanística, una economia pròpia que amb 15 anys ha passat a dependre de 2 o 3 empreses a tenir una fortalesa de 2 quilòmetres quadrats de diversitat i de molta força de la petita i mitjana empresa. I durant aquests anys hem fet, evidentment, un esforç gran alhora de fer nous equipaments i nous serveis en tots els àmbits: administratiu, cultural, esportiu, assistencial, social,...

El tancament de l'empresa Tolrà i l'adquisició de bona part del seu patrimoni, que va esdevenir l'anhelat Espai Tolrà; la rehabilitació del Palau Tolrà; l'ampliació del Parc Natural; el conveni amb l'Obra Social Benèfica que va permetre desenvolupar una política d'equipaments modèlica per a la gent gran, gràcies a l'esforç de moltes persones com ara en Josep Arderius; els esforços en l'àmbit educatiu per aconseguir que el creixement no condicioni la qualitat educativa de la vila; la piscina coberta; el pavelló de Puigverd; les pistes d'atletisme; l'Ateneu; el conveni amb el Taller Escola Barcelona (TEB) per a fer un centre comarcal de treball per a persones amb disminució; el Pla Director del Ripoll, i finalment, haver pogut enfrontar-nos a una reforma de la plaça Major que semblava impossible. Tot això, i molt, molt més, és el que ha de permetre mirar amb optimisme el futur de la nostra vila i el benestar dels castellarencs.

Tot això s'ha pogut fer perquè hi ha hagut molta gent que hi ha treballat. Molta gent que hi ha cregut i, sobretot, perquè amb els regidors amb qui he tingut el plaer i l'orgull de compartir consistori, sempre han prioritzat el municipi per sobre d'altres consideracions. El debat i la discussió i contraposició d'idees és bàsic en qualsevol àmbit. També en el de la política municipal. Però també ho és l'estabilitat política. L'estabilitat permet aixecar el cap del dia a dia, planificar, mirar cap el futur i, a Castellar, hem tingut la sort de tenir aquesta estabilitat.

Però avui no és un dia per parlar només de continguts, que també ho volia fer, sinó sobretot i com us deia al principi, d'agraïment.

Gràcies a tots i cadascun dels veïns de Castellar. A tots. Als 19.734. Als que m'heu donat suport, als qui no, als qui m'heu criticat políticament... a tots. I als qui m'heu criticat no políticament, sinó personalment, que n'hi ha hagut. Ho sento, seguiré ignorant-vos, com he fet sempre. Gràcies als qui aquests dies m'heu enviat cartes, mails, sms, m'heu trucat o m'heu parat pel carrer i us heu posat a plorar. Gràcies a l'Isabel i el Vicenç pel pastís de poma que em van fer arribar ahir a casa; gràcies a l'Antoni Comas i la seva esposa per les seves cartes d'amistat durant aquests 12 anys, també per la d'ahir. Gràcies a tanta gent que, votant-me o no, l'he sentida de prop durant tots aquests anys a les inauguracions i a les situacions difícils.

Gràcies a les entitats, a les associacions, a les escoles i a les AMPES (Emili Carles-Tolrà, Sant Esteve, Joan Blanquer, Mestre Pla, Bonavista, El Casal, La Immaculada, IES, Escola d'Adults i Torre Balada). Gràcies per fer que Castellar sigui Castellar, una vila viva, amb vida pròpia i no un annex despersonalitzat de l'àrea metropolitana barcelonina. Gràcies també als qui abans d'aquest acte m'heu fet el favor de fer-me plorar una estona, i fer que ara estigui més sencer: als treballadors de l'Ajuntament. Gràcies per la vostra professionalitat, per l'amistat que m'heu mostrat des del principi fins al final, per acceptar el repte d'estar sempre sotmesos a la revisió pública, per a demostrar-me que en els moments més difícils (les nevades, els incendis, els conflictes socials,...) sempre heu estat al meu costat.

Permeteu-me que personalitzi aquest agraïment amb dues persones, que serveix pels més de 200 treballadors que hi ha a l'Ajuntament. La Montse Arderius, que m'ho ha aguantat tot; i l'Àlex

Portolés, exemple d'eficàcia, professionalitat, dedicació i persona amb la que sempre he pogut confiar.

A tots els treballadors, moltes gràcies. I no deixeu que aquest bon ambient, aquesta alegria, aquest bon rotllo, de vegades matisat amb alguna discrepància, s'aparti de l'Ajuntament. Hi ha pocs equips humans tan nombrosos en què hi hagi tan bon ambient i bona relació a la feina. No us ho deixeu prendre.

Gràcies al partit, a Convergència i Unió, al centenar llarg de militants que des de sempre heu estat al darrera, empenyent, treballant.... Gràcies al Joan Avellaneda, al Josep R. Recordà, a l'Antoni Mora, al Pere Roman, a l'Antoni Solé i al Ramon Rusiñol. I, com no, un agraïment molt especial a qui ha fet més en aquest darrer període, la Dolors Ustrell.

Gràcies, finalment, a tots els partits polítics i als regidors amb qui hem compartit el camí durant aquests 13 anys.

Al Xavi Garcia, d'ICV-EUiA, perquè segueixi apretant, però sense passar-se. I evidentment, un record per en Josep Rodés.

A la Sandra Roig, perquè segueixi tenint criteri propi al marge del que pensi el seu partit. També gràcies a Miquel Àngel Sòria, al Josep Maria Gallès i al Julio César Pombo.

A tots els companys del PSC, que han passat aquestes legislatures, gràcies per haver estat durant aquest anys, un adversari polític que ha jugat net. Un especial record per la Pilar Llaquet, amb qui hem compartit molts anys en aquest Ajuntament. A l'Ignasi, al Jordi. Al Pepe, per dir les coses de cara i amb veu alta. De vegades amb massa veu alta. A tu, Antònia, em tens al teu costat pel què calgui. Ànim. I permeteu-me també que en el dia del meu comiat, com s'ha vist és recíproc, reconegui la feina, la capacitat i l'amistat que sempre he trobat en la Rosa Massot. Moltes gràcies, de veritat.

Als companys d'ERC, gràcies perquè més enllà dels projectes polítics que compartim amb una bona base pel què fa a Castellar, hi ha les persones. Aquests cinc anys de col·laboració mútua han anat en benefici de Castellar. N'estic convençut. Gràcies Francesc per la teva dedicació i amistat. I sobretot a tu Jordi. La meva amistat i el convenciment que aquests 13 anys junts han ajudat a conèixer millor, però per sobre de tot, a confiar l'un en l'altre, confiança que m'has demostrat fins al final. Espero que aquesta col·laboració continuï, aplicant el pla d'acció que hem treballat conjuntament i que és en benefici de tots els castellarencs.

I als meus companys del grup municipal de CIU, des de l'any 79 fins als d'ara. Als d'ara, una disculpa. Segur que aquesta no era la situació que esperàvem quan a l'inici de la legislatura us vaig prometre que aquests quatre anys ens ho passaríem bé. També en el moment de dir adéu, m'heu fet costat. M'heu entès. Sé que ho fareu molt bé i de ben segur que em tindreu al vostre costat.

Gràcies Núria, Mireia, Jordi, César i Joan. Gràcies també al Xavi Romance, perquè d'aquí a deu dies s'incorporarà com a regidor.

I, finalment, gràcies a la Gemma i a la Montse. A tu Gemma, perquè abans que jo ho pensi, ja ho has fet. Per aquests nou anys d'eficàcia callada, subtil, i per omplir de sentit comú la feina diària de l'Ajuntament. I a tu Montse, perquè aquella dita que no hi ha ningú insubstituïble, guanya més sentit si el substituït sóc jo i tu la substituïda. No t'agrairé mai prou la teva fortalesa, com a mínim exterior, especialment en aquest darrer mes. Fa vint anys que som amics i ara seré jo qui et podré ajudar a tu i no tu a mi, com en aquests darrers anys. Sort, saps que sempre em tindràs al teu costat.

Bé, s'ha acabat. Avui mentre enfilava els jardins del Palau Tolrà m'he adonat que ja estava fora, que ja no era l'alcalde. De tots aquests dies d'anar venint, avui realment me'n he adonat.

Enrera queden molts records. M'emporto molts amics i l'orgull d'haver servit durant un terç de la meua vida al meu poble.

Com vaig dir l'altre dia, jo seguiré vivint on vivia l'any 1991 quan vaig entrar a l'Ajuntament, al carrer Sant Pau, com un castellarenc més, ajudant amb el què calgui als companys de l'Ajuntament, com a tots els regidors que deixo.

Una última cosa. Família, dona, filles, als meus pares, germans, als amics més propers, als veïns del carrer... us deslliuro de la càrrega de tenir un amic, un marit, un pare, un veí de carrer, que és l'alcalde. Els que ho han estat saben que és una dura càrrega. És una hipoteca que ha durat 13 anys. A partir d'ara, us deslliuro d'aquesta hipoteca que també portàveu. Segur que per un cantó és un orgull, però per l'altre, pesa molt. En tot cas, moltes gràcies a tots els castellarencs per tot el que m'heu donat. Gràcies. “

I no havent-hi cap cas més assumptes a tractar, essent dos quarts de nou, s'aixeca la sessió de la qual s'estén la present Acta que signa com a fedatari d'aquests acords el Secretari, amb el vist-i-plau del Sr. Alcalde.